

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: SYPIGEN. (Thomas Hood.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "SYPIGEN. (Thomas Hood.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 201. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid89701/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Stig som Løver fra jert Leje,
 tyk jert tæt langs Sti og Veje,
 ryst mod Jord hver Lænke raa,
 som man ryster Dug af Straa.
 I er mange — de er faa!

1902.

SYPIGEN.

(Thomas Hood.)

MED Fingre stive af Strøb,
 med Øjne svulne af Graad
 en Kvinde, ukvindelig laset klædt,
 sad bøjet over sin Traad:
 — Sting, Sting, Sting!
 mens ud af sin tærende Trang
 og med en Stemme saa skjælvende spød
 om Skjorten Syersken sang:

„Strøb — Sløb — Strøb,
 fra Hænen galer mod Dag,
 og Sløb — Strøb — Sløb,
 til Maanen skinner paa Tag.
 Er Vejen saa slidsom og mørk
 for Kvinder af Fattigmandsstand,
 da hellere Træl hos den vildeste Tyrk,
 end „fri“ i et kristeligt Land.

Sløb — Strøb — Sløb,
 til Hjernen drejer af Sted;
 Strøb — Sløb — Strøb,
 til Øjet taages derved.
 Søm og Bændel og Baand,
 Baand og Bændel og Søm,
 til over de Knapper jeg synker i Blund
 og singler dem fast i en Drøm.

I Fædre med Døtre ved Haand,
 I Mænd, som har Mo'r eller Viv,
 det er ikke Linned, I sidder og bær',
 men stakkels Menneskers Liv —
 Sting, Sting, Sting!
 I Sult og Ledemoøsværk
 sy'r vi Kvinder med dobbelt Traad
 et Dødningskrud og en Særk.

Dag hvorfor tale om Død,
 hin Knokkelgestalt med sin Le?
 i hans forgræmmede, benede Træk,
 jeg tykkes mig selv at se,
 ja, tykkes mig selv at se
 i lidende, savnfyldt Nød.
 At Kjød og Blod er saa billig tilfals,
 saa dyrt den Fattiges Brød!

I evigt trælende Kreds
 at vandre om Arbejdets Pæl!
 Og hvad er min Løn? En usselig Røn
 og Pjalter fra Hoved til Hæl;
 et tresket Loft og et pilraadent Guiv,
 et Bord, der næppe kan staa,
 og Væggen saa bar, at takket jeg har
 min Skygge, der falder derpaa.

Strøb — Sløb — Strøb,
 mens Klokken dikker og slaar;
 Sløb — Strøb — Sløb,
 som Fangen i Fængslets Gaard,
 Baand og Bændel og Søm,
 Søm og Bændel og Baand,
 til Hjærtet er sygt og Hjernen er træt,
 saa træt som min synkende Haand.

Stræb — Slæb — Stræb,
naar Luften er efteraarsgraa,
og Slæb — Stræb — Slæb,
naar Himlen er sommerdagsblaa,
mens let over Rygningens Kam
de Svaler flyver saa højt
og viser mig deres beskinneede Ryg
og lokker mig med deres Fløit.

Ak, blot i en Primulas Duft
at kvæge det syge Blod!
At drikke en Sommerdags Luft,
med Grønsværet under min Fod!
Aa, bare den ringeste Stund
at føle sig rigtig glad
som fordum, da er Tur i det fri
ej kostede en sin Mad!

Ja, bare en eneste Gang
at turde ta Tiden paa Borg!
Den skulde ej vies til Elskov og Tant,
den skulde kun vies min Sorg.
En stille Graad vilde lindre mit Sind;
men dybt i den salte Skaal,
hvor Taarerne bo, der maa de bero,
de standsed ellers min Naal".

— Med Fingre stive af Stræb,
med Øjne svulne af Graad
en Kvinde, ukvindelig laset klædt,
sad bøjet over sin Traad,
Sting — Sting — Sting! —
mens ud af sin fattige Trang
og med en Stemme, der sitrende skjalv,
— aa, maatte den række til Rigdommens Hvalv!
hun sang om Skjorten sin Sang.

1901.